

Μαζικότητα και Συσπείρωση

Άρθρο του Προέδρου μας
καπτ. Γ. ΒΛΑΧΟΥ

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων, από τις πρωτοβάθμιες (σωματεία) μέχρι και την τριτοβάθμια ομοσπονδία, θεμελιώνουν την ίδια ύπαρξη τους και πολύ περισσότερο την κάθε δυνατότητα και ισχύ τους αποκλειστικά και μόνο στην ΜΑΖΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΟ συμμετοχή των εργαζομένων. Η οποία, είναι εντελώς ελεύθερης επιλογής του κάθε εργαζόμενου και όχι επιβολής με νομοθετικά ή άλλα οποιαδήποτε μέτρα και μεθόδους. Αυτό, είναι γνωστό σε όλους σε βαθμό που να αποτελεί κοινοτυπία ή επανάληψη του και επίσης να είναι αποδεκτό από όλους χωρίς εξαίρεση.

Δυστυχώς όμως, υπάρχουν εργαζόμενοι οι οποίοι σ' αυτό το κοινά γνωστό και αποδεκτό, δίνουν τη δική τους εντελώς αυθαίρετη ερμηνεία και το χειρότερο παίρνουν θέσεις που αναιρούν την γνώση και αποδοχή.

Υπάρχει ένας μικρός αριθμός εργαζομένων, (ευτυχώς) οι οποίοι θεωρούν αναγκαία την ύπαρξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων και θεωρούν απαραίτητο δεμέλιο, της ύπαρξης και της δύναμης αυτών των οργανώσεων, την συμμετοχή σε αυτές όλων των εργαζομένων. Αλλά, από την συμμετοχή εξαιρούν ... τον εαυτό τους.

Είναι οι ίδιοι αυτοί εργαζόμενοι που ζητούν δύναμη, ισχύ και ικανότητα από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και προστρέχουν (όταν έχουν ανάγκη και όταν χρειαστούν κάτι) σ' αυτές για συμπαράσταση, νομική προστασία και παντός άλλου είδους βοήθεια. Και το πλέον παράξενο (σ' αυτή την απαιτηση των ολίγων ευτυχώς συναδέλφων) είναι το γεγονός, ότι, δεν είναι καν μέλη του κλάδου. Και αυτό, γιατί όχι ότι αμέλησαν ή δεν γνώριζαν την ύπαρξη της αλλά γιατί με τη δική τους ελεύθερη επιλογή και εντελώς αυθαίρετη ερμηνεία, όσων κοινά γνωστών αναφέρω στην αρχή, προτίμησαν να μείνουν έ-

ξω από τον φορέα τους, θεατές (και δυστυχώς τις περισσότερες φορές κριτές) των όσων συμβαίνουν σ' αυτόν ή των όσων κάνει αυτός για τους εργαζόμενους.

Παραπέρα, υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός εργαζομένων οι οποίοι δίνουν την δική τους και πάλι αυθαίρετη ερμηνεία στην έννοια "συμμετοχή" στον συνδικαλιστικό τους φορέα.

Είναι εκείνοι που θεωρούν αναγκαία την εγγραφή όλων των εργαζομένων στον συνδικαλιστικό τους φορέα. Σπεύδουν να εγγραφούν σ' αυτόν, απαιτούν και διεκδικούν κάθε τι που τους παρέχει ή οφείλει να τους παρέχει (η απλά έχουν την άποψη που οφείλει να τους παρέχει) ο φορέας τους, αλλά ταυτόχρονα εξαντλούν ή θεωρούν ότι εξαντλούν κάθε υποχρέωση τους προς τον φορέα τους με την εγγραφή τους ή και με την καταβολή των εισφορών τους. Και τις περισσότερες φορές όταν αυτό τους το υπενθυμίσει ο φορέας τους.

Είναι οι ίδιοι εργαζόμενοι που ίσως έχουν ξεχάσει και την διεύθυνση των γραφείων του συνδικαλιστικού τους φορέα, που αδιαφορούν για τις Γενικές Συνελεύσεις, ακόμη και για τις αρχαιρεσίες. Που αντιμετωπίζουν αδιάφορα τις προσκλήσεις και τις εκκλήσεις του φορέα τους για να πάρουν ενεργό μέρος στη ζωή και την δραστηριότητα του. Κι το οξύμωρο είναι, ότι, πολλές φορές, είναι σκληροί κριτές των αποφάσεων και των ενεργειών του φορέα τους.

Δυστυχώς και οι δύο αυτές κατηγορίες εργαζομένων είναι μια πραγματικότητα για όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Έχω την άποψη ότι σ' όλους αυτούς τους εργαζομένους πρέπει να υπενθυμίσουμε τους λόγους που είχε απευθύνει το 1960 ο Τζών Φιτζέραλντ Κένεντυ στους Αμερικάνους πολίτες: